

Niu de mafiosos

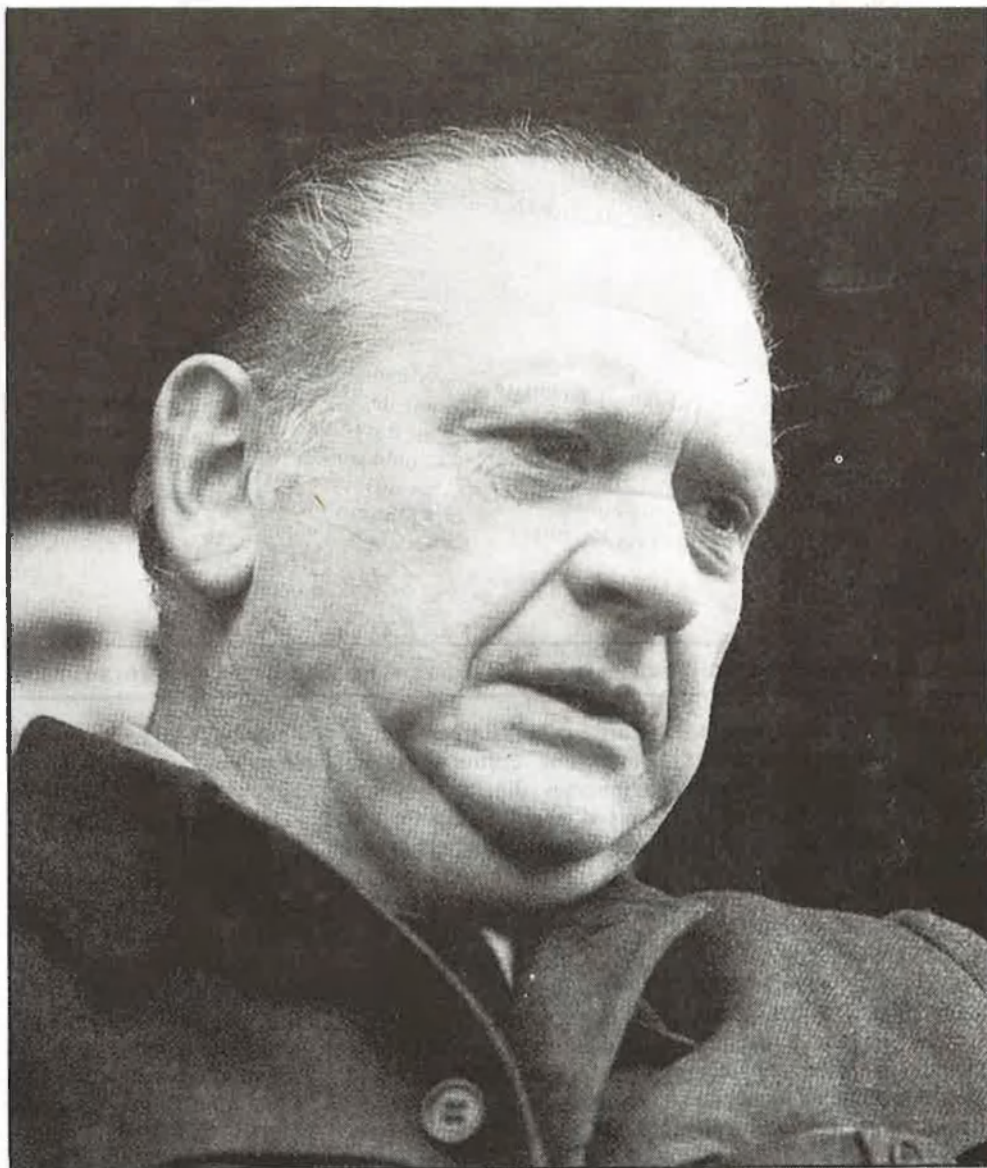
El litoral dels Països Catalans encara es lloc privilegiat per als delinqüents internacionals. Els principals clans i les principals famílies de la màfia hi han trobat un marc ideal per a les gran operacions. I en vells membres de l'antiga Organisation de l'Armée Secrète (OAS) continuen tenint la gran cobertura per als seus moviments. Mercenaris del millor postor, experts en atemptats i a burlar els seus perseguïdors, els serveixen per a fer d'aquesta costa la seua terra promesa.

Ismari LÓPEZ

El 3 de juliol de 1962, l'Estat francès abandonava Algèria. Era el resultat del tractat d'Evian, però fonamentalment de la profunda ofensiva del Front d'Alliberament Nacional en anys de guerra intensa contra la presència del govern de París. Un any abans, al febrer, els partidaris del general Salan havien fundat a Madrid l'Organisation de l'Armée Secrète (OAS). L'objectiu era evitar l'alliberament de la tutela colonial. Una vegada acabada la guerra, el moviment seguí enfrontant-se a De Gaulle amb la major duresa. Però la seua expulsió d'Algèria era ja un fet.

Allà havien perdut interessos i negocis. En la costa del País Valencià els homes de l'OAS trobaren un refugi segur i un futur prometedor. Era una geografia ideal per a les seues aspiracions polítiques, i la dictadura del general Franco els ofería també una còmoda seguretat.

Amb els anys, molts d'aquells membres de l'Exèrcit Secret saltarien a les primeres planes de la premsa mundial, envoltats en fosques operacions, en sabotatges i morts. Lligats

S'ha especulat sobre la possibilitat que Santiago Brouard fos assassinat per mafiosos

/ Arxiu

per sempre a l'extrema dreta, al GAL o a la màfia europea de la gran delinqüència.

**Alacant:
30.000 «pieds-noirs»**

Després de l'alliberament d'Algèria, tornaren a les comarques de la costa sud del País Valencià gran

estructura en l'exili; les armes que pogueren endur-se, els coneixements sobre la guerra i la llarga experiència en el treball clandestí.

Però el règim de De Gaulle els seguia molt de prop els moviments, n'ensumava constantment els contactes i els centres de reunió. D'un dia a l'altre, Alacant,

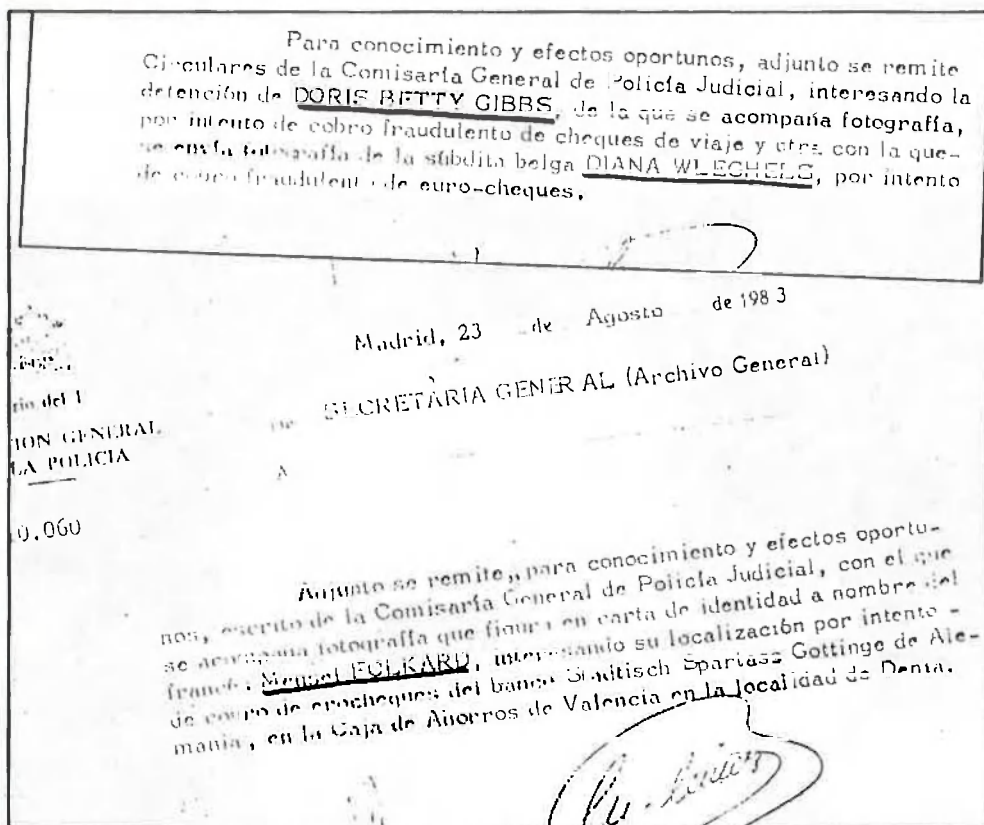
de Vistahermosa. «Allí —continuava dient el periòdic— centenars de desertors i de francesos d'Algèria són formats militarment per constituir comandos especials amb la missió d'assassinar el general De Gaulle.» Més enllà de diversos atemptats fracassats contra el cap de l'Estat francès, la utilitat

estrangers, molts diners, una renda per càpita important, un gran volum de població, i moltes possibilitats, per tant, d'obtenir bons beneficis a través del delictes.»

«La costa del Mediterrani —continua assenyalant el comissari— els és molt abelidora.» Cal adonar-se que Interpol ens reclama quasi cada dia alguna gestió. Els seus teletips ens en sol·liciten dades i informes. Constantment, arriba a Alacant policia de tot Europa.

A mitjan dècada dels seixanta, aprofitant el boom turístic, el creixement desmesurat, l'especulació urbana i el tercer pla de desenvolupament de López Rodó, algunes famílies mafioses italianes ja començaven a invertir en immobles, fonamentalment. No debades l'Estat espanyol es trobava en la ruta de pas per al trànsit de drogues destinades als EUA. Els gàngsters internacionals començaven, així, a elegir els centres d'operació. La invasió que començà llavors ha arribat avui al punt més alt.

La cadena de morts, venjances, pallisses i guerres internes s'ha fet moneda corrent en la nostra costa, i ha posat en guàrdia la policia especialitzada en la delinqüència internacional. Equips de rastreig que han arribat a la conclusió que tal guerra de clans és produïda per honorables refugiats, «que hi ha darrere dels negocis més reeixits de la Costa Brava», segons declaració d'un dels seus membres. Diverses famílies sicilianes són, segons sembla, les que més han estés la seua influència i els seus grans contactes. Però el clan dels marsellesos segueix sent, quantitativament, el més important.

Notificacions de la Direcció General de la Policia que fan referència a accions de membres de la màfia, en ocasions amb nom fals

nombre d'emigrants, obrers, mariners i artesans que anys enrere havien eixit de la Vila o de Dènia, amb la intenció de «fer l'Algèria». En aquell retorn, només a Alacant arribaren a establir-se 30.000 *pieds-noirs*. Fou una de les majors invasions demogràfiques, que arribà, fins i tot, a duplicar els censos de barris i ciutats. Amb ells hi tornaren, també, nombrosos indesitjables.

Els membres de l'OAS mantingueren intacta l'es-

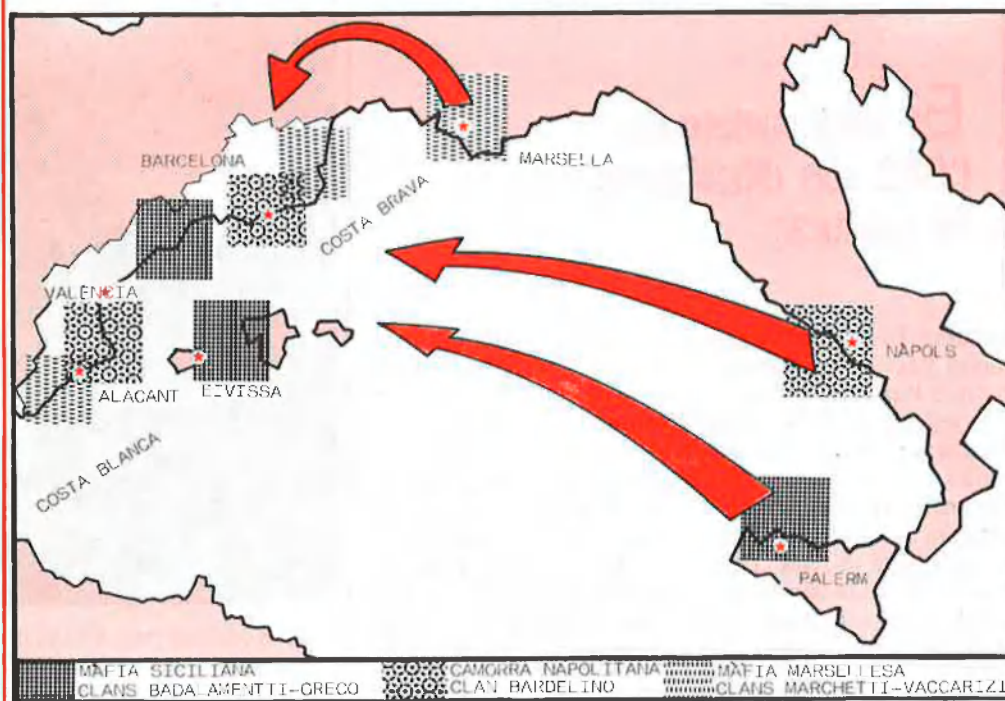
Xàbia o la Vila passaren a ser noms comuns en les converses diàries dels serveis d'intel·ligència de París. A augmentar els arxius i a figurar en els mapes confidencials.

El 27 de setembre de 1962, el setmanari *L'Express* donava la notícia d'una conspiració: «la policia francesa acaba de descobrir a Alacant un camp de formació i entrenament de l'OAS, que s'estén sobre dotze finques». El camp assenyalat es trobava en l'antic barri residencial

d'aquests entrenaments seria provada amb els anys.

La costa de la màfia

La policia ha pogut reafirmar en nombroses ocasions la presència i la penetració, important, de les xarxes mafioses en l'Estat espanyol, amb una destacable preferència per la costa del nostre país. «No hi ha cap dubte —diu Juan Miguel Sánchez Crespo, comissari de policia d'Alacant—; elegeixen aquestes costes perquè hi ha molts

Benidorm: quarter general de la màfia

Les investigacions del jutge italià Giovanni Falcone, primer fiscal antimàfia de l'Estat italià, l'han menat a considerar Benidorm, ciutat que ha visitat en diverses ocasions, com un centre mundial de les activitats mafioses. No obstant això, l'opinió oficial sembla no concedir massa importància a aquestes declaracions o voler llevar massa llenya a l'assumpte. «La premsa ha realitzat amb açò un gran sensacionalisme; crec que s'hi ha exagerat molt», pensa el comissari Sánchez Crespo. Exagerat o no, la costa de la Marina Baixa ha esdevingut un important front de batalla per al banditatge europeu, i, Benidorm, la residència preferida.

«Sabem —assenyala un membre de la brigada judicial de Benidorm— que hi ha una llista de possibles mafiosos que han operat ací i que encara poden estar fent-ho.» Per aquestes sospites, gran nombre

«La nostra costa és el paradís fiscal de la delinqüència internacional... hi ha una quantitat immensa de societats fantasmes»

d'establiments regentats per italians foren investigats a mitjans de l'any passat.

Segons una denúncia del setmanari italià *L'Europeo*, el tràfic de capital invertit per a blanquejament dels diners procedents del mercat d'heroïna per Rodolfo Azzoli, testaferro del capo Badalamenti i lligat al clan nord-americà de Bonnano, podia haver estat de 240.000 milions de pessetes, en apartaments, hotels, viles immobiliàries i altres negocis. Les transferències arribaven a entitats bancàries de Benidorm i Alacant des de societats i

banques suïsses, franceses o italianes. I, encara que un magistrat de Roma intentàs llevar importància a l'assumpte, dient que el nom de la banca que havia estat utilitzat com a terminal de recepció dels diners mafiosos «mancava d'importància», es descobrí que aquella entitat era Banco de Bilbao.

Miguel Mozo, tinent d'alcalde i regidor de Seguretat Ciutadana a l'Ajuntament de Benidorm, pensa que «els problemes no són greus». «Estem satisfets —diu— de l'actuació policial, sobretot de la perfecta coordinació entre la policia municipal i la na-

cional». «El ciutadà —continua— no nota la presència de la delinqüència internacional. I la conferència d'agències de viatges que se celebrà a Montreal qualificà Benidorm com a lloc turístic ideal».

No obstant això, Miguel Mozo assenyala que «cada any hem de pentinar bar per bar perquè s'han comès moltes irregularitats. És un treball difícil, ja que cada dia es fan transmissions, compres il·legals, que, per exemple, es venen després a Anglaterra i que no podem controlar». «Hi ha grups de capitalistes —comenta— que inverteixen molt fort ací, els quals escorcollem amb lupa. Hem hagut de rebutjar molts projectes.»

Societats fantasmes

Per a una font policial d'absoluta solvència, «la permissivitat continua sent absoluta». «Aquest encara és —diu— el paradís fiscal dels delinqüents internacionals». Aquests lladres de guant blanc «creen una quantitat immensa de societats fantasmes que no aporten res, que destrossen el turisme i els llocs de treball». Formen —explica— societats immobiliàries amb quantitats mínimes, per exemple 200.000 pessetes, amb les quals especulen, burlant les transmissions patrimonials i defugint el fisc. És incontrolable. Per al nostre informant, «allò que importa és veure d'on provenen determinats diners, esbrinar-ne l'origen i seguir-ne la pista». «Però si no hi ha mitjans econòmics —conclou—, és impossible.»

Criminals i turistes

Per la nostra costa ha passat de tot: vells delinqüents expulsats pels greus castics de les dictadures americanes, solitaris, fu-

gits, aventurers i, en qualsevol cas, mercenaris. Entre ells, els vells soldats de l'OAS, difícilíssims de capturar, encara que els seus noms salten de boca en boca. Les restes de la infraestructura informativa i el suport en antics membres de l'Exèrcit Secret, avui ciutadans de la millor societat, junt amb una ferma cobertura logística i operativa, els ha anat oferint una impermeabilitat difícil de travessar, que els ha salvat la pell en el moments de major perill. Una delació, un avís o una mort encarregada, podien córrer com la pólvora en qüestió de minuts.

A les onze de la nit de

Els vells soldats de l'OAS són difícilíssims de capturar

dissabte 14 de juliol, Raymond Vaccarizi, «el gàngster més buscat de França», era assassinat a la presó Model de Barcelona per antics col·laboradors, sota les ordres de René Nivois. «Vaca» comptava entre els membres de la seua criminal banda amb algerians i *pièds-noirs*, ex-membres de l'OAS, que oferiren al

prexenetà lionés un inextinguible entrellat. Mentre el seu clan atracava les banques del *midí* francès, l'estiu de 1982, els seus lloctinents, l'estremeny Julio Balader, el ciutadà francès Jean-Paul Abbato i l'algerià Kader Lakehal, amb el mateix Nivois, residien a l'Escala i a Alacant, des d'on planificaven i di-

Xalet on vivia Emili Ortiz. A través de la finestra

Setze homes sense pietat

Són només alguns exemples. Els seus noms, bandes o clans, es confonen sovint per a formar-ne quatre; un o mil. Les seues activitats apareixen en moltes ocasions encreuades, enfrontades o sòlidament unides. Famílies distintes d'un mateix gènere de roders, que apareixen per les nostres costes.

Michele Greco: «Capo di tutti i capi». Segons els experts antimàfia de l'Estat italià, és el principal impulsor del gran negoci mafiós immobiliari en la costa del Principat. Entre altres molts delictes de sang, el busquen per l'assassinat del general Della Chiesa i del magistrat Rocco Chinnici. És el gran objectiu del jutge Giovanni Falcone.

Nicolas Clacamanos: Grec. Considerat el darrer gran *capo* de la màfia francesa. «Se m'acusa de ser un gran roder internacional, però mai no han pogut demostrar res», ha dit. I, en efecte, l'única acusació que se li ha pogut imputar

és no haver justificat el seu enlairat ritme de vida. Al juny del 1983 havia estat detingut en la comissaria d'Alacant acusat de «tinença il·lícita de munició». Al gener d'enguany, s'ha començat a tramitar la seua extradició, malgrat que Marcel Legendre, periodista francès, havia escrit pel març del 1977 a *Le Progrès*, diari de Lió, que «la vil·la de Clacamanos a la Costa Brava és un centre d'acollida per als truens francesos».

Jorge Eduardo Vilarino: Detingut a Girona. Era el cap d'una banda criminal experimentada en l'evasió d'or procedent de robatoris a grans joieries, entre

les quals hi havia la joieria Mira, de València, amb una presa de cent milions de pessetes; la joieria Amaya, d'Alacant, i la firma Ibergen, de Barcelona, dedicada a la venda de gemmes. Tres membres dels cossos de seguretat de l'estat assassinats van ser-ne el saldo. Vilarino, abans que el seu cap trobàs preu en les comissaries, era un home molt conegut dins els «ambients» nocturns dels clubs valencians. S'uní al clan Vaccarizi per tal de planejar-li la fugida de la presó Model.

Alberto Chávez Espíndola: Vell col·laborador de Vilarino, fou detingut en les mateixes dates a Caste-

lló d'Empúries. Era, segons fonts policials, «un peix gros» i cap de la banda «la Lliga Sud-americana».

Nino Sanna: La seua «ocupació» era l'obertura de «banques fantasmes», com la La Salle Bank, al Carib. Les seues activitats foren perseguides per l'FBI, fins a detenir-lo a l'Estat espanyol el 13 de març de 1984. Sanna preparava un frau a una caixa rural per valor d'uns 500 milions de pessetes. També una vintena d'estafes a unes altres tantes empreses dedicades a l'exportació de vins. Actualment es troba en llibertat.

Rodolfo Azzoli: Testa-

assenyalada li desapararen

/ Arxíu

rigien els millors colps. Raymond, substituït del gran Edmond Vidal, àlies Monmon, l'anterior número u del gangsterisme francès, havia nascut a Marina, Algèria, el 1950.

Ahir àrabs, avui bascs

Els vells xacals del general Salan han estat implicats repetidament en els crims antibascs. El seu comprovat suport en alguns membres dels cossos de seguretat de l'estat i les fonamentals sospites d'un fidel ajut paral·lel, procedent dels serveis d'intel·ligència de Madrid, mai no ha estat completament negat. Els escamots operatius

anti-ETA ha estat integrats per assalariats del crim.

La màfia marselesesa ha estat acusada també d'haver participat en l'assassinat del dirigent nacionalista Santi Brouard. Si es confirma aquesta hipòtesi, reafirmaria les mil i una combinacions, serveis i pagaments que són acceptats per aquells a qui no sembla importar tant *amb qui*, sinó *contra qui* i *quant*.

Segons fonts del mateix GAL, els assassins que crivellaren els refugiats bascos que hi havia al bar Hendayais treballaven ja per als serveis informatius de la policia espanyola des del 1978. En el supercomissari Conesa i en Anto-

ferro de Gaetano Badalamenti, *padre padrone* de la màfia siciliano-americana. Era l'encarregat de «blanquejar» els diners de l'heroïna en negocis d'aspecte legal a Benidorm. Hi invertí tres-cents milions de pessetes.

Sandro Saccione: Considerat com un dels caps màxims de la màfia sud-americana. Fou detingut juntament amb la seua banda de quinze homes, catalogats com a «bergants i perillosos». Havien realitzat assalts i operacions de narcotràfic a Elx, Sant Vicent del Raspeig, Aladaia, Gandia i Castelló de la Plana.

Aquile Carlassaro: Acusat de robatori a mà armada, amb un botí de 105 quilos d'or pur, i del segrestament d'un joier a Itàlia. Fou detingut a instàncies de la Interpol, després d'unes «vacances» a Alacant.

Gilbert Perret: Roman a la presó de València, pel suposat delictes d'incendi intencionat a una fàbrica

de calçat de Torrent. Cobrà, amb el propietari, els noranta milions de pessetes de l'assegurança. Perret ha estat també relacionat amb l'escamot de pistolers que atemptà contra el bar Hendayais, el qual causà dos morts i deu ferits, i fugí per la frontera francesa amb total impunitat. Està reclamat, junt amb el seu germà Clement, per la justícia gala per un cas de «guerra bruta». Figurava entre els papers dels assassins del refugiat basc Justo Elizarán. Veí de Benicàssim, els seus dos germans s'havien vinculat i mantenien lligams amb l'antiga OAS.

Mohamed Kihar (àlies Memed): La policia d'ambdues fronteres el relaciona amb el Batallón Vasco-Espanol i el Gal des del 1978, any en el qual, amb Perret, entrà en contacte amb els grups parapolicial de l'Estat espanyol, quan era comissari general d'Informació Roberto Conesa. Se l'acusa

d'haver disparat contra el bar Hendayais, de participar en l'assassinat de Just Elizarán i d'atemptar contra el suposat membre d'ETA militar Xavier Pérez de Arenaza, el 23 de març del 1984. Segons una informació recent, un guàrdia civil vinculat al Gabinet d'Informació i Operacions Especials, dependent del Ministeri de l'Interior, hauria parlat, davant d'alguns coneguts, del pagament de sis milions de pessetes a Khlar per «serveis a l'estat». Infiltrat, segons sembla, al Front Polisario, «Memed» hauria viscut a Cullera.

Jean-Pierre Cherid: Exmembre de l'OAS, mercenari a la guerra de Biafra i asilat a l'Estat espanyol, després d'haver fugit d'una presó francesa. Saltà quan manipulava un cotxe-bomba destinat als refugiats bascos. També havia participat a Venècia en un atemptat contra el refugiat basc Joaquin Etxebarria.

Narcisse Aveïllan, àlies George: Nascut a l'Algèria, *piet-noir*, relacionat antigament amb l'OAS, fou detingut a Fuengirola per formar part d'una xarxa llatino-americana de falsificadors de *travellers-xecs*.

«Bob»: *Pied-noir*. Reconegut traficant d'armes i proxeneta. Assassinat el 1981 a Barcelona per membres del «clan marselesès». Bob devia destorbar els plans dels *capos* francesos per a organitzar una xarxa de barres americanes i prostitució al llarg de la costa catalana.

Gerald Montreuil: L'assassí de Raymond Vaccarizi, segons la policia. Tirador d'excepció, natural d'Algèria, *piet-noir* i proxeneta marselesès. Havia tingut bones relacions amb la banda del *capo* Marchetti i havia servit Bob. Combaté com a mercenari amb els *boines verdes* i mantingué relacions fa anys amb grups separats de l'OAS.

TEATRE cine
OLYMPIA
Ma del MAR
BONET

Dies 13, 14, 15 i 16 de MAIG
 10'45 NIT

ANELLS D'AIGUA

CARTA A UN AMIC
 DANSA DE LA PRIMAVERA
 BIR-DEMET YASEMEN
 COR PERDUT
 ELS BOSCOS DEL PENSAMENT
 EL SALT DE LA BELLA DONA
 TAHTEL YASSMINA
 VIURE SENSE TU
 ANELLS D'ATGUA
 ANIMA MORTA

A C O M P A N Y A D A P E R
 LAUTARO ROSAS Guitarra clàssica, xarango, bouzoqui
 mandolina i guitarró.

XÀVIER MAS Guitarra dotze cordes, bandúrria, arxi-
 llaüd, guitarra clàssica.

JORDI RALLO: Percussió.

ARTUR ÀLVAREZ Tècnic de so.

Venda anticipada: taquilles del Teatre. Tel 3517315

nio González, «Billy el Ni-
 no», tenien els millors pa-
 trocinadors. No debades el
 gran mercenari i ex-OAS
 Gilbert Perret mantenia
 amb ells una gran «amis-
 tat».

l'Estat espanyol, cap d'ells
 no arribà a negar que, en
 algunes ocasions, ex-
 membres d'aquella resis-
 tència colonial no hagues-
 sen col·laborat amb els ser-
 veis militars. Més explícit

De les armes a les magdalenes

El 15 de gener de 1984,
 uns desconegut tirotejaren
 a través d'una finestra de
 la seua casa, Emilio Ortiz,
 el famós fabricant de les
 magdalenes, i el van ferir
 greument. «La personalitat
 de la víctima —es
 digué— ha fet sospitar as-
 sumptes tèrbols per part
 dels agressors.»

Milionari i antic mem-
 bre de l'OAS, la vida de
 l'empresari de Dénia es
 desenrotllà a cavall entre
 l'aventura, el risc i l'opu-
 lència. Els Ortiz, una tra-
 dicional família de for-
 ners, exerciren l'ofici a
 l'Algèria i aconseguiren
 d'arreplegar-hi una consi-
 derable fortuna. Allà, el
 jove Emilio degué ingre-
 sar en l'Exèrcit Secret, sota
 l'alias de «Mèxico». Amb
 el seu camarada i fidel
 amic, l'alemany Kholer,
 intervingué en continues
 operacions a la frontera
 amb Libia, en els punts ne-
 gres per on bona cosa d'ar-

J. P. mes entraven destinades a
 l'OAS.

De retorn a Dénia, amb
 els seus grans guanys, aixe-
 cà l'empresa de derivats de
 la farina que tanta fama li
 donà. En aquesta època,
 l'empresari-aventurer dis-
 posava d'un Rolls-Royce,
 un iot, una avioneta i can-
 viava sovint de «protegi-
 da».

Després que Magdalenas
 Ortiz fos comprada per
 una multinacional, la car-
 rera d'Emilio patí una
 gran caiguda. Fallida la
 construcció a Oliva d'un
 gran port esportiu per a
 milionaris, acabà treba-
 llant en un bar amb el seu
 vell company d'aventures,
 el teutó Kholer. Però un
 dia, sense més, Kholer des-
 aparegué i les bales tracta-
 ren de tancar per sempre
 més la boca de l'ex-empre-
 sari. Mai no se sabé si Emi-
 lio Ortiz «sabia massa»,
 però l'atemptat fou asse-
 nyalat com una típica i
 sagnant *vendetta*. Res no
 es tornà a dir sobre el te-
 ma. El cas es tancà sota la
 clau del silenci.

El 21 de desembre del
 1978 queia assassinat Ar-
 gala. Entre les postures
 barrejades sobre la seua
 mort, n'hi havia una:
 l'atemptat podia haver estat
 perpetrat per antics
 membres de l'OAS. Mal-
 grat que aquesta afirmació
 fou desmentida per diver-
 sos càrrecs dels serveis
 d'intel·ligència militar de

encara, un antic membre
 del Seced exclamà: «¡I es-
 perem que aquesta col·la-
 boració es mantindrà!»

Cada dia sabem alguna
 cosa nova sobre les activi-
 tats actuals d'aquells «llu-
 tadors per una Algèria
 francesa». Però els seus
 grans suports i el seu nou
 general encara són un enig-
 ma.